

Recordant... Jacques Demy

Dimarts 20 de juny / 20 hores
Centre Cultural de Granollers

2017

Les demoiselles de Rochefort

(Las señoritas de Rochefort)

de Jacques Demy

Versió original en francès subtitulada

Fitxa tècnica:

Guió i direcció: Jacques Demy / Fotografia: Ghislain Cloquet

Música: Michel Legrand / País: França / Any: 1967 /

Durada: 125 minuts

Fitxa artística:

Catherine Deneuve, Françoise Dorléac, Danielle Darrieux,
George Chakiris, Gene Kelly, Michel Piccoli, Jacques Perrin,
Henri Crémieux

SINOPSI. Dues germanes, ambdues professores de música, viuen a la petita població de Rochefort i somien trobar un gran amor. El film té una clara influència del musical americà dels 50 i segueix la tradició de Donen i Kelly de rodar en exteriors dis-fressats de decorats, amb la ciutat pintada de colors pastel i amb uns vestits curiosament estudiats. Tot està organitzat en funció del veritable espectacle, compost per tretze cançons de Michel Legrand i cinc grans números musicals. Kelly hi interpreta Andy Miller, un músic americà que visita un amic.

EL DIRECTOR. Jacques Demy (Pontchâteau, 1931 - París, 1990), un nom clau del cinema francès i un dels grans renovadors del gènere musical. Encara vinculat a la Nouvelle Vague, la seva obra va acabar seguint un camí propi i personal. Demy va estudiar Belles Arts i es va iniciar en el cinema d'animació com a ajudant de Paul Grimault. Va treballar més tard com a assistent de direcció del documentalista Georges Rouquier, que va produir el seu primer curtmetratge *Le Sabotier du Val de Loire* (1955). Després de dirigir diversos curts, Demy va debutar amb *Lola* (1960), un títol emblemàtic de la Nouvelle Vague. El seu talent es reafirmà en el seu melodrama ambientat en el món del joc *La baie des anges* (*La badia dels àngels*, 1963). Però va ser la seva tercera pel·lícula la que adquirirà veritable repercussió a tot el món i establirà la seva singular visió del cinema: *Les parapluies de Cherbourg* (*Els paraigües de Cherbourg*, 1964) li va valer la Palma d'Or al Festival de Canes i una nominació a l'Oscar a la Millor Pel·lícula Estrangera, film que trobaria una prolongació en el seu deliciós homenatge al cinema de Hollywood *Les demoiselles de Rochefort* (*Les senyorettes de Rochefort*, 1967). En els seus següents treballs, Demy va continuar explorant el seu extravagant sentit de l'estètica i la narrativa cinematogràfica. Destaquen, entre d'altres, títols com *Model Shop* (*Estudi de models*, 1969), sobre la societat americana de l'època; *Peau d'âne* (*Pell d'ase*, 1970), una fascinant revisió de l'univers dels contes infantils; *Lady Oscar* (1979), adaptació del manga japonès *La rosa de Versalles*; *Une chambre en ville* (*Una habitació a la ciutat*, 1982), un nou musical que narra una tràgica

història d'amor amb rerefons polític; o *Trois places pour le 26* (1988), un últim treball en el qual ficció i realitat s'entremesclen per revisar la vida i la carrera de l'actor Yves Montand. Demy va estar casat amb la directora Agnès Varda, que a la pel·lícula *Jacquot de Nantes* (1991) fa un relat de la infància de Demy, i del seu amor pel teatre i el cinema. Varda li va retre homenatge també a *Les Demoiselles ont eu 25 ans* (1993) i *L'Univers de Jacques Demy* (1995). L'actor Mathieu Demy nascut el 1972 és el fill de tots dos. Jacques Demy va morir el 1990. La causa de la mort va ser la SIDA, segons va revelar el 2008 la seva vídua, Agnès Varda, en un nou documental sobre el director, titulat *Les plages d'Agnès*. Va ser sepultat en el Cementiri de Montparnasse.

COMENTARIS SOBRE LA PEL·LÍCULA

Gràcies a la gloriosa carrera internacional de *Les Parapluies de Cherbourg*, determinant per la productora, la música, l'actriu, Demy pot realitzar un nou títol, una comèdia musical, molt francesa, "a l'americana", i canviar de paleta. A *Les Parapluies* no es representa de cap manera un món propi, els papers pintats eren bruts, els colors "violents", agressius, angoixants, en canvi, a *Les Demoiselles de Rochefort* tot és blanc, clar i lluminós. "La cerca de colors em sembla important per representar una certa visió del món que jo volia, alegre, assolat i brillant. Vam començar el rodatge l'1 de juny de 1966, però la preparació havia començat sis mesos abans." A la gran sala del molí de la Guérinière, a Noirmoutier, Demy, Évein i Legrand formaven el trio creatiu. Cadascú, amb el guió davant seu, reflexionava i discutia sobre la línia directriu: la felicitat. Évein era a la taula per fer un esbós dels decorats de color pastel a un paper negre o arquitectures gargotejades amb retolador sobre fulls de calcar. Legrand es posava al piano per improvisar en bucle un seguit de temes sobre una primera versió de *La chanson des jumelles: Notre enfance fut douloureuse / Nous n'avons pas connu papa / Maman nous a élevées comme ça / Dans une misère généreuse / Nous avons le regard claire de l'une / De l'autre le coeur diatonique...* Un petit magnetòfon enregistrava el munt de notes, de tots els estils, de tots els tons. Sobre el sofà, Demy estava corregint i reescriuint la cançó: *Nous sommes des soeurs jumelles / nées sous le signe des Gémeaux / Nous avons le regard clair de l'une / De l'autre l'âme mélancolique / Nous vivons dans la joie comme d'autres à l'air libre / Mon coeur après un autre coeur soupire / Ma vie est une longue enfance*. No, no és aquesta encara... quan sona una melodia possible de l'extens repertori de Legrand, Demy interromp el músic, s'asseu amb ell al piano i es posen a cantar combinant la partitura amb la lletra. A continuació, Demy s'aïlla, torna a escoltar la gravació i reescriu les cançons. Després del primer guió i abans de la localització definitiva de Rochefort, Évein va començar a dissenyar els decorats inspirats en l'univers del circ i del teatre. La fira estava prevista sota la muralla de Brouage, una ciutat fortificada del segle XIV, al sud dels aiguamolls del Charente, a uns quilòmetres del mar. Un seguit de tarimes conformaven moltes formes d'espectacles: la representació d'una habitació isabelina, una orquestra filharmònica, acròbates i animals ensinistrats, un partit de bàsquet (record de l'inici de *West Side Story*?) i finalment una tribuna oficial revestida de vellut vermell i d'un teló a la italiana. El número del ball de les bessones, dins de la gran tradició de les comèdies musicals pomposes, havia d'evolucionar entre totes les seves tarimes, l'estil del ball canviava segons els decorats: càssic, jazz, barroc... fins a aconseguir una divertida barreja. Tots a escena. Bernard Évein havia imaginat i dissenyat aquesta *commedia dell'arte* a l'estil Hollywood de tons porpres, carmí i viola, una barraca de patates fregides amb taules blaves de Madame Garnier (Danielle Darrieux), una sala de ball blau marí i taronja per a les bessones. En aquesta primera versió de la festa de fira, queda clara la intenció de Demy de barrejar estils i èpoques. Vol fusionar allò antic i allò modern en un disseny sintètic. Continuaven les seves excursions per ciutats de província, amb Agnès Varda, la seva còmplice habitual (amb la seva inseparable càmera de fotos) buscant localitzacions, fins que Demy es decideix per Rochefort. L'arquitectura clàssica i rigorosa de la ciutat, la seva espaiosa i geomètrica plaça el van seduir i li donaren un nou punt de vista del film. Després de la policromia saturada de Cherbourg, Demy i Évein s'enamoren d'una ciutat militar de pedra blanca, un escenari de fons ideal per conjugar amb uns colors vius sobre les portes, les teulades i les portalades, que es contraposaven amb el blanc de les parets. La fira gitana acaba esdevenint més aviat una festa més moderna. Les bogeries rococós dels interiors es contraposen als espais nets, lluminosos, amb la intenció de destacar la fantasia dels personatges. *Taboulay, Camille. Le cinéma enchanté de Jacques Demy. Paris: Cahiers du cinéma, 1996. (Filmoteca de Catalunya). Alberto Abuíns / Blogdecine.com*

CINEMAFRESHHH!

al Parc Torras Villà

Dimarts 4 juliol / 22 hores: **Sing Street** (2016), de John Carney

Dijous 6 de juliol / 22 hores: **Se Dio vuole** (Si Dios quiere, 2013), d'Edoardo Galea

Dimarts 11 de juliol / 22 hores: **La La Land** (2016), de Damien Chazelle

Dimarts 18 de juliol / 22 hores: **Kong: la isla calavera** (2017), de Jordan Vogt-Roberts

Dijous, 20 de juliol / 22 hores: **Zootropolis** (2016), de Byron Howard, Rich Moore i Jared Bush

Divendres 21 de juliol / 22 hores: **Liceu a la fresca: Il trovatore**, de Giuseppe Verdi

Dimarts 25 de juliol / 22 hores: **Rogue One: A Star Wars Story**, de Gareth Edwards

 Associació Cultural Granollers

Almogàvers, 5
08401 Granollers
T 93 861 55 98
secretaria@acgranollers.cat

www.acgranollers.cat
@ACGranollers
AC Granollers
@acgranollers

AMB EL PATROCINI DE

EN CONVENI AMB

Ajuntament de Granollers

Centre Cultural de Granollers